

ผลของคำพิพากษา มาตรา ๑๘๕

กรณีให้ศาลยกฟ้อง

- ▶ ๑. จำเลยไม่ได้กระทำความผิด
- ▶ ๒. การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิด
- ▶ ๓. คดีขาดอายุความ
- ▶ ๔. มีเหตุตาม กม.ที่จำเลยไม่ควรถูกต้องรับโทษ

157

▶ กรณีให้ศาลลงโทษจำเลยตามความผิด

- ๑. จำเลยได้กระทำความผิด
- ๒. ไม่มีการยกเว้นโทษตามกฎหมาย

ฎ.๘๐๔๖/๔๒ เหตุต่าง ๆ ที่ศาลจะยกฟ้องนั้น ศาลสามารถหยิบยกขึ้นวินิจฉัย
เองได้โดยที่จำเลยไม่ต้องยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้

ฎ.๓๔๖๘/๕๓ จะนำข้อเท็จจริงจากรายงานการสืบเสาะ*มาเป็นเหตุเพื่อ
ยกฟ้องไม่ได้

158

▶ **ข้อสังเกต**

๑. ข้อหาที่ยุติตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น หากคดีขึ้นศาลสูง แล้ว ศาลสูงเห็นว่าเป็นข้อเท็จจริงอันเกี่ยวพันกัน และการกระทำของจำเลย ไม่เป็นความผิด ศาลสูงก็ยกฟ้องได้ (ฎ.๗๙๕๑/๕๑)

++++ ไม่รวมในชั้นไต่สวนมูลฟ้องที่ศาลสั่งมีมูลแล้วเด็ดขาดตาม ม.๑๗๐

159

- ▶ ๒. คดีที่ต้องห้ามอุทธรณ์ / ฎีกา หรือต้องห้ามอุทธรณ์ / ฎีกาข้อเท็จจริง หากสำนวนขึ้นมาศาลสูง แล้วศาลสูงเห็นว่า ศาลล่างลงโทษหนักไป ศาลสูงก็มีอำนาจลงโทษตามที่เหมาะสมได้ตาม ม.๑๘๕ ว.๒ ประกอบ ม.๒๑๕ และ ม.๒๒๕ (ฎ.๗๑๒๓/๕๓, ๒๐๒๕/๔๑)
- ▶ ๓. แม้ ม.๑๘๕ จะบัญญัติให้ศาลยกเหตุต่าง ๆ ขึ้นมายกฟ้อง แต่ตามแนวฎีกา ศาลยกเหตุในการลดโทษ หรือบรรเทาโทษได้ด้วย

160

รายละเอียดในคำพิพากษา มาตรา ๑๘๖

- ▶ **มาตรา ๑๘๖ (๖)** คำพิพากษาต้องมีเหตุผลในการตัดสินทั้งปัญหาข้อเท็จจริง และข้อกฎหมาย
- ▶ **มาตรา ๑๘๖ (๙)** คำวินิจฉัยเรื่องของกลาง หรือในเรื่องฟ้องทางแพ่ง
ฎ.๕๓๗๙/๕๔ ศาลพิพากษาลดโทษให้จำเลยถึงหนึ่งโดยไม่ได้ระบุเหตุบรรเทาโทษ
ตาม ป.อาญา ม.๗๘ ว.๒ จึงไม่ชอบตาม ม.๑๘๖ (๖)
ฎ.๒๘๖/๕๔ โจทก์มีคำขอให้รับของกลาง ศต.พิพากษามีว่า.. “คำขออื่นให้ยก”
แม้จะเข้าใจว่ายกคำขอรับของกลาง แต่เมื่อไม่ให้เหตุผลว่าทำไมไม่รับจึงไม่ชอบ

161

- ▶ คำวินิจฉัยเรื่องของกลางรวมถึงเรื่องการสังเค็จของกลางด้วย
และศาลสังเค็จได้โดยที่โจทก์ไม่ต้องขอ และไม่เป็นการพิพากษาเกินคำขอ
ฎ.๑๒๑๗/๕๓ เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าอาวุธปืนมีทะเบียน และไม่ได้ใช้
ในการกระทำความผิด แม้โจทก์ไม่ได้ขอให้คืนแก่เจ้าของ ศาลก็
สังเค็จของกลางแก่เจ้าของได้ตาม ม.๑๘๖ (๙)

162

การแก้ไขคำพิพากษา

▶ **มาตรา ๑๙๐ ห้ามแก้ไขคำพิพากษา / คำสั่ง นอกจากแก้ถ้อยคำที่เขียน / พิมพ์ผิดพลาด**

++ ห้ามเฉพาะแก้คำพิพากษา แต่ถ้าเป็นการแก้หมายจำคุกคดีถึงที่สุดไม่ห้าม

ฎ.๕๙๑๗/๕๙ ศาลจำคุกและนับโทษต่อรวมแล้วเกิน ๒๐ปี ขัดต่อ ปอ.ม.๙๑(๒)

ศาลยอมแก้ไขหมายจำคุกเป็นไม่นับโทษต่อได้ ไม่เป็นการแก้ไขเปลี่ยนแปลง

คำพิพากษา เพราะเป็นเรื่องการบังคับคดีที่ศาลจะต้องออกหมายจำคุกเมื่อคดีถึงที่สุด

163

คำพิพากษาต้องไม่เกินฟ้อง มาตรา ๑๙๒

▶ **มาตรา ๑๙๒ วรรค ๑**

๑. ห้ามพิพากษา / สั่ง เกินคำขอ

๒. ห้ามพิพากษา / สั่ง ในข้อ(เท็จจริง) ที่โจทก์ไม่ได้กล่าวมาในฟ้อง

▶ **ข้อสังเกต**

++ นอกจากใช้กับขอให้ลงโทษแล้วยังใช้กับคำขอต่อเนื่องด้วย

++ จะสัมพันธ์กับ ม.๑๕๘(๕) และ (๖)

++ จะสัมพันธ์กับ ม.๑๙๒ วรรค ๔ ด้วย

ฎ.๑๐๗๗/๕๐ ถ้าบรรยายฟ้องแต่ไม่ขอท้ายฟ้องเท่ากับไม่ประสงค์ให้ลงโทษ

164

▶ ฎีกาวางหลัก

ฎ.๕๓๓๗/๕๒ ม.๑๙๒ ๖.๑ กำหนดกรอบอำนาจการพิจารณาคดีของศาล หรือ การชี้ขาดคดีไว้ ๒ ประการคือ **ห้ามมิให้พิพากษาหรือสั่งเกินคำขอ**ประการหนึ่ง กับ**ห้ามมิให้พิพากษาหรือสั่งในข้อที่โจทก์มิได้กล่าวมาในฟ้อง**อีกประการหนึ่ง ซึ่งอยู่ในบังคับศาลที่จะพิพากษาหรือสั่งเกินประการใดไม่ได้ และทั้งสองประการ เป็นเรื่องที่โจทก์จะต้องระบุมาในคำฟ้อง

▶ **สรุป** ในคำฟ้องต้องมีทั้งสองอย่างคือ**ทั้งบรรยายฟ้องและขอมาท้ายฟ้อง**

165

▶ ข้อสังเกต

ฎ.๘๕๙๙/๖๐ ม.๑๙๒ ๖.๑ **ใช้ในชั้นอุทธรณ์ด้วย** โดยจะต้องพิจารณาประกอบ ม.๒๑๕ และ๒๑๒

ฎ.๗๐๘๖/๕๙ ฟ้อง จล.ทั้งสาม **ร่วมกันลักทรัพย์ซึ่งอยู่ในความครอบครองของ ร.** แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่าจำเลยทั้งสามให้ ร. ไปเช่าซื้อแล้วนำมาแลกกับเงิน ๑๐,๐๐๐บาท หาใช่เป็นการลักทรัพย์จาก ร. **แต่เป็นการใช้ให้ ร.ไปฉ้อโกงผู้เสียหาย** จึงเป็นการเกินคำขอ หรือมิได้กล่าวมาในฟ้อง ตาม ม.๑๙๒ ๖.๑ ต้องยกฟ้อง

166

ฎ.๙๑๔๐/๕๐ พ้องพยายามฆ่าโดยไตร่ตรองไว้ก่อนตาม ม.๑๘๙ (๔)
ทางพิจารณาได้ความว่าทำให้ผู้อื่นกลัว หรือตกใจโดยการขู่เข็ญ ตาม ม.๓๙๒
ถึงโทษไม่ได้เพราะเป็นกรณีที่โจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษตาม ม.๑๙๒ ว.๔

ฎ.๕๗๑๐/๕๑ ฟ้องวางเพลิงเผาทรัพย์ของผู้อื่นตาม ม.๒๑๗และ๒๑๘ ได้ความว่า
ทรัพย์นั้นจำเลยเป็นเจ้าของรวม ศาลลง ม.๒๒๐ ว.๒ ทำให้เกิดเพลิงไหม้
ทรัพย์ของตนเองจนน่าจะเป็นอันตรายแก่ผู้อื่นไม่ได้ เพราะโจทก์ไม่ได้กล่าว
มาในฟ้องตาม ม.๑๙๒ ว.๑ (ไม่ใช่ต่างกันที่เจตนากับประมาท
แต่เจตนาคนละฐานความผิด ม.๒๒๕ทำให้เกิดเพลิงไหม้โดยประมาท)

1/3

167

▶ ฎ.๕๒๘๐/๕๐ แต่ถ้าฟ้องตาม ม.๒๒๐ แต่ได้ความว่าประมาท
ตาม ม.๒๒๕ ลงได้ ตาม ม.๑๙๒ ว.๓

168

มาตรา ๑๙๒ วรรค ๒

▶ มาตรา ๑๙๒ วรรค ๒ (ต้องดูประกอบวรรค ๓)

หลัก ข้อเท็จจริงที่บรรยายฟ้อง กับข้อเท็จจริงที่ได้จากทางพิจารณา
ต้องตรงกัน หากแตกต่างกันให้ศาลยกฟ้อง

ข้อยกเว้น

๑. ข้อแตกต่างนั้นไม่ใช่ข้อสาระสำคัญ
๒. จำเลยมิได้หลงต่อสู้อย่าง
๓. ลงโทษตามข้อเท็จจริงที่ได้ความได้

(B)

169

ฎ.๔๑๖๖/๕๐ ฟ้องว่าจำเลยพยายามฆ่า ทางพิจารณาได้ความว่าจำเลยต้องการ
ฆ่าผู้อื่นแต่กระทำโดยพลาดต่อผู้เสียหาย แม้ใจทักไม่ได้บรรยายว่าเป็นการ
กระทำโดยพลาดมาด้วย **ก็ไม่ถือว่าเป็นข้อเท็จจริงที่ปรากฏในทางพิจารณา**
แตกต่างกับข้อเท็จจริงที่กล่าวในฟ้อง ตาม ม.๑๙๒ ๖.๒

ฎ.๙๒๔๔/๕๓ กระทำโดยพลาดทำร้ายร่างกาย (วินิจฉัยแนวเดียวกัน)

แต่ ฎ.๙๐๒๔ /๕๐ ฟ้องว่ากระทำโดยพลาด แทงผู้ตายแล้วแทงอีก ผู้เสียหายมา
เลยพลาดถูกผู้เสียหาย แสดงว่าให้ลงโทษกรรมเดียว ตาม ม.๙๐ แต่ได้ความว่า
เจตนาฆ่าผู้ตายแล้วยังทำร้ายผู้เสียหายอีก เป็นเรื่องไม่ประสงค์ลงโทษ ตาม ๖.๔

170

ฎ.๖๒๙๔/๖๐ ฟ้องจำเลยทำผิดคนเดียว ได้ความว่าจำเลยร่วมกับพวกทำผิด เป็น
ข้อแตกต่างในรายละเอียด เมื่อจำเลยไม่หลงต่อผู้ลงโทษได้ ตาม ม.๑๙๒ ว.๒

ฎ.๗๕๘๓/๖๐ ลักทรัพย์ ได้ความว่าผู้ครอบครองทรัพย์เป็นคนอื่นก็มีใช้ข้อแตกต่าง
ในข้อสาระสำคัญ เมื่อจำเลยไม่หลงข้อต่อผู้ลงโทษได้

ฎ.๘๑๘๕/๖๑ ฟ้องว่าชิงสร้อยคอทองคำพร้อมพระเครื่องเหรียญหลวงพ่อบน
หน้าเสื่อแต่ทางพิจารณาได้ความว่า ชิงสร้อยแสนเลสพร้อมพระเครื่องเหรียญ
หลวงพ่อบนหน้าเสื่อ เป็นเพียงรายละเอียดไม่ใช่ข้อสำคัญและจำเลย
ไม่หลงต่อผู้ลงได้ตาม ว.๒

171

ฎ.๙๔๒๕/๕๙ ฟ้องลักทรัพย์ของคนหนึ่ง ได้ความลักทรัพย์เดียวกันแต่
เป็นของอีกคนก็ตามแต่ก็เป็นของผู้อื่น เมื่อ กม.มิได้บังคับเด็ดขาด
ว่าต้องระบุชื่อเจ้าของทรัพย์เสมอไป ข้อแตกต่างจึงเป็นการต่างใน
รายละเอียดมิใช่ข้อแตกต่างในข้อสาระสำคัญ เมื่อจำเลยไม่ได้หลงต่อผู้
ลงโทษได้ตามข้อเท็จจริงที่ได้ความได้ ม.๑๙๒ ว.๒

172

มาตรา ๑๙๒ วรรค ๓

▶ มาตรา ๑๙๒ วรรค ๓ ข้อแตกต่างที่**ไม่ถือว่า**ต่างกันสาระสำคัญ

๑. รายละเอียด เช่น เวลา / สถานที่ กระทำความผิด

๐๐** ไม่ได้กล่าวถึง**สิ่งของ หรือบุคคล** ... จึงต้องย้อนไปวรรค ๒ ดูแล้วแต่กรณี

๒. **ฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ๘ ฐาน**

ลักทรัพย์ / กรรโชก / ริดเอาทรัพย์ / ฉ้อโกง / โกงเจ้าหนี้

ยักยอก / รับของโจร / ทำให้เสียทรัพย์

๓. **เจตนา / ประมาท**

173

▶ ผล **ไม่ถือว่า**แตกต่างกันในข้อสาระสำคัญ*******จะย้อนกลับไปวรรคสอง

ก. ถ้าจำเลยไม่หลงต่อสู้ **ลงตามทางพิจารณาได้**

ข. **ไม่ถือว่า**ข้อแตกต่างนั้นเป็นเรื่องเกินคำขอตาม**วรรคหนึ่ง**

ค. **ไม่ถือว่า**ข้อที่พิจารณาได้ความนั้นเป็นเรื่องที่โจทก์**ไม่ประสงค์ลงโทษตามวรรคสี่**

ง. **แต่จะ**ลงโทษเกินอัตราโทษสำหรับความผิดตามที่ขอ**ไม่ได้**

174

▶ **ข้อสังเกต**

๑. **ไม่รวม** วังราวทรัพย์ / ชิงทรัพย์ / ปล้นทรัพย์ / บุกรุก

๒. **แต่** วังราวทรัพย์ / ชิงทรัพย์ / ปล้นทรัพย์ **มีรากฐานเดิมมาจากลักทรัพย์**

ถ้าฟ้องฐานเหล่านี้ เท่ากับโจทก์ฟ้องฐานลักทรัพย์ด้วย (ฎ.๘๙๙/๓๒)

ฎ.๘๒๑/๐๒ บุกรุกมีองค์ประกอบแตกต่างจากความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินฐานอื่น

หากต่างจากฟ้องถือว่าต่างกัน**ในสาระสำคัญ** แม้จำเลยไม่หลงต่อผู้ศาล

ก็ต้องยกฟ้อง

(C)

175

๓. ยกเว้นหลักเรื่องสอบสวน ตามมาตรา ๑๒๐ แม้ความผิดที่พิจารณาได้นั้น

พนักงานสอบสวนจะไม่ได้สอบสวนมาก่อนก็ไม่ตัดอำนาจศาลที่จะลงโทษ

เพราะ ม.๑๒๐ ห้ามอัยการฟ้อง **แต่ไม่ห้ามศาลลงโทษ**

๔. หากเป็น**ความผิดต่อส่วนตัว** ข้อเท็จจริงทางพิจารณาฐานความผิดที่

ได้ความนั้น**ต้องมีการร้องทุกข์มาก่อน** มิฉะนั้นจะส่งผลถึงอำนาจฟ้อง

(สำหรับเรื่องร้องทุกข์นี้ใช้ทั้งวรรคสาม นี้ และวรรคหกด้วย) XIII

176

► **ฎ.๕๙๐๖/๕๓** ฟ้องข้อหาข่มขืนโดยมีอาวุธปืน ตาม ป.อาญา ม.๒๗๖ ว.๒
ตั้งนี้แม้จะฟังว่าข่มขืนตาม ม.๒๗๖ ว.๑ ศต.มีอำนาจลงโทษตาม ม.๑๙๒ ว.๖
แต่เมื่อผู้เสียหายมิได้ร้องทุกข์ตามระเบียบ เพียงแต่แจ้งความไว้เป็นหลักฐาน
โดยไม่มีเจตนาให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษ การสอบสวนจึงไม่ชอบตาม
ม.๑๒๑ ว.๒ ทำให้ัยการไม่มีอำนาจฟ้อง ศาลจึงไม่มีอำนาจลงโทษ

XII

177

► ++ **ความผิดที่พิจารณาได้ความนั้นต้องยังไม่ขาดอายุความด้วย**
ฎ.๑๖๐๘๑-๓/๕๕ ฟ้องลักทรัพย์ได้ความว่ายกยกทรัพย์ ไม่ถือว่า
ต่างกันสาระสำคัญ ลงยกยกได้ แต่ยกยกไม่ได้ร้องทุกข์
ภายในกำหนด จึงขาดอายุความ ลงไม่ได้

ข้อสังเกต ฎีกานี้ผู้เสียหายฟ้องเอง

XI

178

มาตรา ๑๙๒ วรรคสี่

▶ มาตรา ๑๙๒ วรรคสี่

๑. ข้อเท็จจริงตามฟ้อง และตามทางพิจารณา **ไม่ต่างกัน** แต่เป็นเรื่องที่ **โจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษ**
๒. กฎหมายห้ามลงโทษตามข้อเท็จจริงนั้น
๓. ดูว่าโจทก์ประสงค์หรือไม่ให้ดูจากคำขอท้ายฟ้อง ตาม ม.๑๕๘(๖)
๔. แต่มีข้อยกเว้น โดยวรรคสาม และวรรคหก จะเป็นบทยกเว้นให้ลงได้

X

179

มาตรา ๑๙๒ วรรคห้า

▶ มาตรา ๑๙๒ วรรค ๕ อ้างฐานความผิดหรือบทมาตราผิด

ศาลลงตามที่ถูกต้องได้

๑. ต้องเป็นกรณีข้อเท็จจริงจากการ**บรรยายฟ้อง และทางพิจารณาตรงกัน** แต่อ้างฐานความผิด **หรือบทมาตราผิด แต่ถ้าไม่ตรงกันจะเป็นกรณี** **ไม่ประสงค์ให้ลงโทษตาม วรรค ๔**

ฎ.๓๔๕๔/๒๓ ฐานความผิดหรือบทมาตราผิดนั้น**ต้องเป็นเรื่องที่โจทก์ประสงค์**
ให้ลงโทษด้วย

IX

180

๒. ปัญหาจะเกิดกับเหตุการณ์ หรือกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท

คือบรรยายฟ้องมาแต่ไม่ขอให้ลงโทษ ซึ่งเป็นเรื่องของวรรค ๔

๓. การอ้างผิดนั้นต้องมีการอ้างด้วย ไม่ใช่ไม่อ้างเลย **การอ้างกฎหมาย
ที่ถูกยกเลิกแล้วเท่ากับไม่ได้อ้าง**

ฎ.๖๔๔๔/๔๖ ฟ้องขอให้ลงโทษตาม พ.ร.บ.ควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พ.ศ.

๒๔๗๙ ม.๑๑ แต่ความผิดดังกล่าวมีบัญญัติใน พ.ร.บ.วิชาชีพเวชกรรม พ.ศ.๒๕๑๑

ม.๒๑ เท่ากับยกเลิก กม. เก่าแล้ว การอ้างกม.ที่ถูกยกเลิกเท่ากับไม่ได้อ้าง

VIII

181

มาตรา ๑๙๒ วรรคหก

▶ **มาตรา ๑๙๒ วรรค ๖** ความผิดตามฟ้องรวมการกระทำหลายอย่าง
และการกระทำแต่ละอย่างเป็นความผิดได้อยู่ในตัวเอง ศาลลงโทษ
ตามความผิดที่ได้ความ

๑. ฟ้องบทรหนัก / ฉกรรจ์ ได้ความว่าเป็นบทรธรรมดา ลงได้

๒. ช่มชู้น ได้ความว่าเป็นอนาจาร (ฎ.๕๐๒๔/๓๔)

๓. ฟ้องปล้นทรัพย์ ได้ความว่าชิงทรัพย์/ลักทรัพย์/ทำร้าย (ฎ.๓๖๓๐/๕๐,
๒๖๑๖/๓๑)

๔. ฟ้องตัวการได้ความว่าเป็นผู้ใช้ ลงผู้สนับสนุน (ฎ.๕๑๒๘/๕๗)

VII

182

๕. ฟ้องผู้ใช้แต่ได้ความว่าทำผิดเอง ไม่ใช่ข้อแตกต่างในสาระสำคัญ

ลงตัวการได้ (ฎ.๙๓๖๗/๔๖)

๖. ความผิดที่พิจารณาได้ความต้องยังไม่ขาดอายุความ (ฎ.๒๒๓๘/๕๖)

๗. ถ้าเป็นความผิดอันยอมความได้ อัยการฟ้องต้องมีการร้องทุกข์

(ฎ.๕๙๐๖/๔๓)

ฎ.๕๔๒/๕๙ ความผิดฐานทำให้ผู้อื่นตกใจกลัวตาม ม.๓๙๒ ไม่รวมอยู่ใน

ความผิดฐานพยายามฆ่า

VI

183

▶ ข้อสังเกต

๑. ข้อเท็จจริงที่ได้จากการพิจารณาต้องเป็นข้อเท็จจริงจากทางนำสืบของโจทก์

ไม่ใช่จากการรับสารภาพของจำเลย

ฎ.๕๖๖๖/๔๕ โจทก์ฟ้อง ล.๑ ลักทรัพย์ ล.๒ และล.๓ รับของโจร ทางพิจารณา

ล.๒ และล.๓ ให้การรับสารภาพลักทรัพย์ โจทก์ไม่ติดใจสืบ กรณีไม่ใช่ ล.๒ และ ๓

รับสารภาพตามฟ้อง เมื่อโจทก์ไม่สืบต้องยกฟ้อง และไม่ใช่ข้อเท็จจริงที่ปรากฏ

ในทางพิจารณาแตกต่างกับฟ้อง เพราะเป็นข้อเท็จจริงที่ได้จากการรับสารภาพของ

จำเลย

V

184

▶ ๒. แนวฎีกาเกี่ยวกับความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

ฎ.๘๓๑/๓๒ ฟ้องชิงทรัพย์สินได้ความว่าโจรทรัพย์สินลงลักทรัพย์ได้แต่ลง

โจรทรัพย์สินไม่ได้เพราะเป็นเรื่องที่โจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษ

๓. ฟ้องลักทรัพย์หรือรับของโจรทรัพย์สินอย่างหนึ่ง ทางพิจารณาได้ความว่า

เป็นทรัพย์สินอีกอย่าง ถือว่าแตกต่างกันในสาระสำคัญตาม ว.๒ และ

ไม่ใช่เรื่องที่โจทก์ประสงค์ให้ลงโทษตาม วรรค ๔ (ฎ.๘๘๐๒/๔๓)

IV

185

ฎ.๑๙๙๕/๑๘ ญ. แต่ถ้าเป็นทรัพย์สินเดียวกันเพียงแต่เรียกชื่อต่างกัน หรือ

เรียกชื่อผิด ไม่ถือว่าต่างกันในข้อสาระสำคัญ

๔. ข้อหารับของโจร ฟ้องว่าได้ทรัพย์สินมาจากการลักทรัพย์ แต่ทางพิจารณา

ได้มาจากยกยอกไม่ถือว่าต่างกันข้อสาระสำคัญ (ฎ.๒๒๑๘/๑๐ ญ.)

๕. ดูหมิ่นกับหมิ่นประมาท

๕.๑ ดูหมิ่นเจ้าพนักงาน **ถ้าคนที่ถูกดูหมิ่นผิดคน** ถือว่าแตกต่าง

ในข้อสาระสำคัญ(ฎ.๒๐๗/๒๘)

III

186

๕.๒ หมิ่นประมาท แม้บุคคลที่สามจะต่างคนกันก็ไม่ใช่ข้อสาระสำคัญ

(ฎ.๓๐๘๖/๑๖) แม้แต่ในชั้นบรรยายฟ้องก็ไม่จำเป็นต้องระบุชื่อบุคคลที่ ๓ ว่าเป็นใคร เพียงแต่ต้องระบุว่าใส่ความต่อบุคคลที่ ๓ ซึ่งเป็นองค์ประกอบของความผิด

๖. เจ้าพนักงานเบียดบังทรัพย์ กับยกยอก

ฎ.๗๖๙๗/๖๑ ฟ้องฐานกระทำความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานเบียดบังทรัพย์ตาม ม.๑๔๗ ทางพิจารณาได้ความว่าจำเลยเบียดบังโดยไม่ได้เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่เป็นยกยอกทรัพย์ ตาม ม.๓๕๒ ลงได้ตาม ม.๑๙๒ ว.ท้าย //

187

๗. พยายามฆ่า กับทำร้ายร่างกายสาหัสโดยบันดาลโทสะ

ฎ.๗๐๐๔/๖๑ ฟ้องพยายามฆ่า ทางพิจารณาได้ความว่าทำร้ายร่างกายสาหัสโดยบันดาลโทสะ ตาม ม.๒๙๗(๘) ประกอบ ม.๗๒ ถือว่ารวมอยู่ในความผิดฐานพยายามฆ่าและเป็นความผิดได้อยู่ในตัวเอง จึงลงโทษได้ตาม มาตรา ๑๙๒ วรรคท้าย |

188

++++ จบการนำเสนอ +++++

ขอให้ทุกท่านโชคดีในการสอบ

อ.สุวิทย์ พรพานิช

๓ ก.พ. ๖๔